

שניה לעזיבה הייתי אני במחילה מכבודי.

בודאי לא הייתי עוזבת את מטולה וקשה היתה עלי העזיבה, אלא שהלכתי, כדרכו של עולם, אחרי אישי חבר אילת-השחר — עם נשואינו בשלהי 1919.

אותה שנה עקרו ההורים עם בני הזקונים תרצה ואזרח לירושלים, שכרו דירה בשכונת הבוכרים ואבא נתמנה מורה לעברית ותנ"ך בבית הספר "חינוך-עיוורים". גם לאמא הוצע מקום עבודה אבל היא סירבה לשוב להוראה. שומה עליה, לדעתה, להתמסר כל-כולה לבית ולילדים, לפצותם על השנים הקשות, שנות המלחמה, שעברו עליהם.

לימים, משהוחל בהקמת שכונת תלפיות בירושלים — הקימו גם הם ביתם בשכונה והיו בין ראשוני המשתכנים. וכדי להותיר קשר כלשהו אל הכפר — חקקו מעל משקוף הכניסה לביתם — נ ה ל ל. כך הרגישו, בודאי, כי לא נותק הקשר.

ואמנם הקשר אל הכפר לא נותק ואת שנותיהם האחרונות עשו בנהלל.

במטולה נשארו רק יהודה ועמנואל. אך השארותם לא ארכה זמן רב וגם הם עזבו.

אותם ימים, סופחה מטולה וסביבתה הקרובה, לסוריה שהיתה נתונה — עם תום המלחמה — לשליטתה של צרפת. הצבא הצרפתי באיזור היה מורכב ברובו, מחיילים סודנים וסנגלים שלא "הרשימו" ביותר את ערביי הסביבה, בעיקר הבדואים שבהם, והם תקפו והניסו את החיילים ואף הרגו בהם ללא רחם, שדדו ובזזו מכל הבא ליד וגם ברכושם של אנשי מטולה שלחו ידם. המושבה נעזבה פעמיים. גם מאורעות תל-חי התרחשו באותו זמן ובנסיבות דומות.